

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **D. O.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. D. K., advokátom v B., proti odporkyňi **Š., J.**, zastúpenej JUDr. K. U., advokátkou v B., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde v Rimavskej Sobote pod sp.zn. 11 C 294/2005, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. marca 2008, sp.zn. 14 Co 28/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. marca 2008, sp.zn. 14 Co 28/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Rimavskej Sobote rozsudkom z 15. októbra 2007 č.k. 11 C 294/2005-86 určil, že výpoveď odporkyne z pracovného pomeru navrhovateľky zo dňa 11.3.2005, podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce pre porušenie pracovnej disciplíny, nie je platná. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľke k rukám jej právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 17 914,-- Sk a S. na účet v Š. náhradu trov konania vo výške 1 600,-- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe dokazovania súd dospel k záveru, že odporkyňa na doručovanej zásielke nekonkretizovala jej obsah a preto bolo možné pochybovať, či zásielka vôbec obsahovala výpoveď, resp. inú korešpondenciu týkajúcu sa pracovného pomeru medzi účastníkmi konania. Okresný súd uveril tvrdeniu navrhovateľky, že zásielku prevzal jej vtedajší manžel, ktorý aj jej prevzatie podpísal. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie porovnaním podpisu na uvedenej doručke s vlastnoručným podpisom navrhovateľky na jej bankomatovej karte a konštatoval, že podpisy sú rozdielne a teda to svedčí o pravdivosti tvrdení navrhovateľky o doručení výpovede jej manželovi. Okrem toho, že výpoveď nebola navrhovateľke doručená zamestnávateľom do vlastných rúk, ale túto

prevzala iná osoba, neplatnosť výpovede odôvodnil aj tým, že výpoveď nebola ani vopred prerokovaná zo zástupcami zamestnancov. O nedodržaní postupu zamestnávateľa svedčí fakt, že k výpovedi datovanej dňom 11.3.2005 sa odborová organizácia vyjadrila písomne až 18.3.2005, pričom medzičasom 15.3.2005 bola výpoveď doručená inej osobe ako navrhovateľke, t.j. ešte pred jej prerokovaním odborovou organizáciou. Z uvedených dôvodov sa preto súd prvého stupňa už ďalej nezaoberal samotným konaním navrhovateľky, v ktorom odporkyňa videla porušenie pracovnej disciplíny, a pre ktoré s ňou skončila pracovný pomer výpoveďou. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 11. marca 2008 rozsudok okresného súdu zmenil a návrh zamietol. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporkyňi k rukám jej právnej zástupkyne trovy konania vo výške 22 203,-- Sk a na účet súdu prvého stupňa vedený v Š. v B. náhradu trov konania vo výške 1 600,-- Sk, všetko do troch dní. Po doplnení dokazovania oboznámením sa s vyjadrením S. P., a.s. R. P. C. K. zo dňa 5.11.2007 dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku podľa § 220 O.s.p. z dôvodu, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke doručenia výpovede a jej prerokovania so zástupcami zamestnancov. Odvolací súd poukázal na to, že v konaní boli vypočuté svedkyne Z. a K., z výpovedí ktorých nesporne vyplynulo, že výbor základnej organizácie Odborového zväzu pracovníkov školstva (§ 11 a ods. 1 Zákonníka práce) na svojom mimoriadnom zasadnutí 11.3.2005 na žiadosť riaditeľky školy prerokoval výpoveď. Stalo sa tak teda ešte pred tým, ako zamestnávateľ túto ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“ v zmysle § 38 ods. 2 Zákonníka práce odovzdal na poštovú prepravu dňa 14.3.2005. Poukázal aj na to, že Zákonník práce žiadne osobitné náležitosti pokiaľ ide o prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov neupravuje. Pre posúdenie či bol splnený predpoklad pre platné rozviazanie pracovného pomeru uvedený v ustanovení § 74 Zákonníka práce súd skúma len či, a aké stanovisko zaujal príslušný odborový orgán k výpovedi, ktorú zamestnávateľ zamýšľa vykonať. To akým spôsobom príslušný odborový orgán vec prejednal, je jeho vnútornou záležitosťou, ktorú súd nie je oprávnený preskúmať. Na základe poverenia predsedníčka výboru ZO Z. oznámila riaditeľke školy záporné stanovisko, ktoré výbor zaujal k výpovedi. Písomné stanovisko bolo vypracované až po ukončení týždenných jarných prázdnin 18.3.2005. Z uvedeného preto bolo možné konštatovať, že toto následné písomné vyhotovenie stanoviska bolo len prostriedkom zabezpečenia dôkazu o predmete rokovania výboru základnej organizácie odborového zväzu, teda potvrdením o predchádzajúcom prerokovaní výpovede v zmysle § 74 Zákonníka práce.

Na rozdiel od okresného súdu odvolací súd považoval za splnenú aj podmienku doručenia výpovede do vlastných rúk navrhovateľky. Doporučenú zásielku s konkrétnym podacím číslom obsahujúcu výpoveď odporkyňa zverila pošte na prepravu 14.3.2005. Pokiaľ navrhovateľka až v priebehu konania namietala, že jej výpoveď nebola doručená do vlastných rúk, ale že túto prevzal jej bývalý manžel, odvolací súd sa stotožnil s obranou odporkyne a túto námietku považoval za účelovú a ničím nepreukázanú. Pokiaľ zo strany navrhovateľky bol spochybnený podpis na doručenke doporučenej zásielky určenej do vlastných rúk, bolo jej povinnosťou podľa záveru odvolacieho súdu o tejto skutočnosti predložiť dôkazy a tak preukázať pravdivosť svojho tvrdenia. Navrhovateľka v tomto smere dôkazné bremeno neunesla, na potvrdenie pravdivosti svojho tvrdenia nepredložila a ani nenavrhol žiadne dôkazy. Spôsob dokazovania, na základe ktorého okresný súd vyvodil záver, že na potvrdení o doručení písomnosti nie je podpis navrhovateľky, odvolací súd nepovažoval za správny, keďže posúdenie pravosti podpisu si vyžaduje odborné znalosti. Ak okresný súd mal pochybnosti o danej skutočnosti v zmysle ustanovenia § 127 O.s.p., mal možnosť nariadiť znalecké dokazovanie. Keďže okresný súd takto nepostupoval, v tejto časti považoval odvolací súd jeho rozhodnutie za nepresvedčivé. Hodnotiac dôkazy podľa úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, prihliadajúc aj na to, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci, odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu mal za to, že hmotno-právne podmienky týkajúce sa doručenia a prerokovania výpovede zástupcami zamestnancov boli splnené. Na základe tohto záveru potom odvolací súd pristúpil k posúdeniu, či navrhovateľka porušila pracovné povinnosti vytýkané vo výpovedi. Výsledky vykonaného dokazovania podľa záveru súdu druhého stupňa jednoznačne dokázali, že navrhovateľka bola pred výpoveďou písomne upozornená na porušenie pracovnej disciplíny s poučením, že pri ďalšom jej porušení bude s ňou skončený pracovný pomer. Vytýkané porušenie pracovných povinností uvedených v písomnom vyhotovení výpovede bolo preukázané. Navrhovateľka na porušenie pracovnej disciplíny, ktorej sa dopustila tým, že opustila pracovisko pred skončením pracovnej doby a uvoľnila žiakov domov pred skončením činnosti, bola upozornená 18.10.2004. Pri kontrole rozvrhu týždennej činnosti uskutočnenou riaditeľkou školy dňa 28.2.2005 bolo zistené, že navrhovateľka rozvrh týždennej činnosti nevypracovala. V pracovnej náplni navrhovateľka mala uvedenú aj povinnosť viesť presnú evidenciu žiackych stravných lístkov - zošit stravníkov. Na neplnenie tejto povinnosti bola navrhovateľka upozornená písomne 13.1.2005. Krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že výpoveď odporkyne z 11.3.2005 je ako po formálnej, ako aj po obsahovej stránke platná. Výpoveď, ako jednostranný právny úkon zamestnávateľa vedúci

k skončeniu pracovného pomeru, bol vopred prerokovaný výborom odborovej organizácie 11.3.2005 a následne v pondelok 14.3.2005 bola zásielka obsahujúca výpoveď podaná na pošte. Nasledujúceho dňa v utorok 15.3.2005 zásielka bola aj podľa vyjadrenia doručovacej pošty doručená osobne do rúk adresáta, t.j. navrhovateľky. O tom, že k doručeniu došlo svedčí aj zdôvodnenie návrhu na začatie súdneho konania, v ktorom navrhovateľka uvádza, že výpoveď z 11.3.2005 obdržala, a ako dôkaz ju vo fotokópii pripojila k návrhu. Výsledky vykonaného dokazovania preukázali aj to, že odporkyňa dôvodne skončila pracovný pomer s navrhovateľkou, lebo nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývali nielen z pracovnej náplne, ale aj z vnútorného poriadku školy a ktoré porušenie pracovnej disciplíny naplnilo znaky menej závažného porušenia tak ako to má na mysli ustanovenie § 63 ods. 1 písm. e/ v druhej vete za bodkočiarkou Zákonníka práce. Preto krajský súd prvostupňový rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil a návrh o určenie neplatnosti výpovede zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dňa 11.6.2008 dovolanie navrhovateľka, ktorá ho s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Nesúhlasila s rozhodnutím krajského súdu, ako aj dôvodmi, uvedenými v písomnom vyhotovení jeho rozhodnutia. Keďže prvostupňový súd považoval nesplnenie povinnosti odporkyne doručiť jej výpoveď do vlastných rúk za preukázané, nemala dôvod požadovať v tomto smere vykonávanie ďalších dôkazov (napr. výsluch bývalého manžela, znalecké dokazovanie a pod.). Navyše prvostupňový súd nevykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie na preukázanie dôvodu rozviazania pracovného pomeru a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa týmito skutočnosťami ani nezaoberal, keďže návrhu vyhovel z iných dôvodov. Poukazovala preto na skutočnosť, že žiadneho porušenia pracovnej disciplíny, vytýkanej v rozviazaní pracovného pomeru výpoveďou, sa nedopustila. Aj keď by sa nedostatky na jej strane, pokiaľ ide o nepredloženie evidencie stravníkov a rozvrhu týždennej činnosti dali považovať za preukázané, tieto by sa z hľadiska skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu nedali kvalifikovať ako porušenie pracovnej disciplíny podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, ale ako neuspokojivé plnenie pracovných úloh podľa § 63 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce. Stotožnila sa so závermi súdu prvého stupňa v otázke nesplnenia si povinnosti zamestnávateľa prerokovať výpoveď pred jej doručením podľa § 74 Zákonníka práce so zástupcami zamestnancov, ktorý dokazovaniu tejto skutočnosti venoval dostatočnú pozornosť.

Odporkyňa považovala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za správne a preto navrhla dovolanie navrhovateľky zamietnuť. V celom rozsahu súhlasila s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa, ktorý vec správne právne posúdil a dôsledne a podrobne sa oboznámil so všetkými dôvodmi, ktoré sa vzťahovali na rozviazanie pracovného pomeru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 (ďalej len O.s.p.) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle § 220 O.s.p. odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. v znení do 15.10.2008 odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 4.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15.10.2008).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záverov, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). I keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p., keď doplnil dokazovanie : „oboznámením sa s vyjadrením S. P., a.s. R. P. C. K. zo dňa 5.11.2007“, uvedená skutočnosť, t.j., že by ňou vykonal dôkaz v zmysle § 129 O.s.p., zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 11.3.2008 nevyplýva. Z konkrétnych dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu naopak vyplýva, že prvostupňovému súdu vytkol nesprávnosť v skutkových zisteniach. Okresný súd po stránke skutkovej založil svoj rozsudok predovšetkým na tom, že výpoveď nebola navrhovateľke doručená do vlastných rúk a že táto nebola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Preto vyvodil právny záver o jej neplatnosti. Krajský súd bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania z hľadiska skutkového považoval za splnenú podmienku ako doručenia výpovede navrhovateľke do vlastných rúk, tak aj podmienku jej prerokovania v zmysle § 74 Zákonníka práce. Navyše dospel k záveru o dôvodnosti výpovede aj po stránke skutkovej, t.j., že navrhovateľka sa dopustila porušenia pracovnej disciplíny a preto dôvod výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce bol daný.

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, pokiaľ chcel ním vykonané dokazovanie vrátane svedeckých výpovedí hodnotiť rozdielne ako súd prvého stupňa (prípadne doplniť v podstatnej rozhodujúcej časti) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku zák.č. 273/2007 Z.z., vrátane novely uskutočnenej zák.č. 384/2008 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k zamietnutiu návrhu, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p.

Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľkou napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Napriek tejto skutočnosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť to, že konanie pred súdom musí vo všeobecnosti zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich.

Uviesť je potrebné aj to, že podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nespоровom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je vyjadrená v ustanovení § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ustanovení § 120 ods. 1, veta tretia, O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebný dôsledne aplikovať aj na postup súdu

obsiahnutý v ustanovení § 120 ods. 1, veta tretia, O.s.p., a v každom štádiu konania zväžiť, ktoré dôkazy vzhľadom k uplatňovanému petitu je treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ustanovenia nie je ani v rozpore so všeobecne uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) závisí na jeho hodnotení (§ 132 O.s.p.).

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnúť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2, 3 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2008

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková